

sammenlignede med disse tre Lande. For Godstaksternes Vedkommende var Sammenligningsgrundlaget de 10 stærkest benyttede Varesorter: Kolonialvarer, Kød og Flæsk, Smør, Æg, Petroleum, Kornvarer, Mursten, Trævarer, kunstige Gødningstoffer og Kul. For de 7 førstes Vedkommende: Kolonialvarer, Kød og Flæsk, Smør, Æg — altsaa vore 4 Landbrugs-eksportvarer —, Petroleum, Kornvarer og Mursten, laa vi gennemsnitlig lavere end alle de tre Lande, i Sammenligning med Sverige og England endog meget lavere; for Træ laa vi højere end Sverige, men lavere end England og Tyskland, for Gødningstoffer laa vi højere end Sverige og Tyskland, men lavere end England; alene for Kul laa vi højere end de 3 andre Lande; England, som laa lavest, laa ca. 25 pCt. lavere end vi.

Med andre Ord, hvis alle vore Produktionsudgifter her i Landet laa i samme Grad lavere end i Udlandet, var vi vel rejst. Alle fornuftige og saglige Overvejelser af dette Spørgsmaal maatte da give det Resultat, at en almindelig Takstnedsættelse ikke var forsvarlig. Den højtærede Minister var da ogsaa saa sent som sidste Sommer, efter hvad han har udtalt til forskellige Blade, klar over, at en almindelig Takstnedsættelse vilde være en betænkelig Sag.

Hvad der nu har forandret den højtærede Ministers Vending i dette Spørgsmaal, det gætter jeg mig til er det radikale Venstres Kampagne sidste Sommer for Taksternes Nedsættelse, under hvilken Kampagne man anvendte ganske fejlagtige Tal og lige saa fejlagtige Paastande om, at vore Takster var meget højere end i andre Lande. Det har Venstre ikke i Længden kunnet staa for, og Ministeren har øjensynlig maattet bøje sig for den i Partiet Venstre, navnlig ogsaa under Valget, skabte Opinion. Han har da aabenbart ment, at naar han blot skaffede Dækning for disse 15 Mill. Kr.s Takstnedsættelse ved at tage dette Beløb fra Tjenestemændene, saaledes at Underskuddet, de ca. 23 Millioner, blev uforandret, kunde han endda hævde, at Forrentningsprincippets Gennemførelse blot var blevet udsat og Principet ikke brudt.

Heri har imidlertid den højtærede Minister saa afgjort Uret, dels fordi ingen og heller ikke han selv i Længden vil kunne fastholde det Tryk, som han ved Arbejdstidens Forøgelse nu er i Færd med at lægge paa Tjenestemændene, og dels fordi han, hvad Lønningerne angaar, har foruddiskonteret de Nedsættelser af Udgifterne til Personalet, som under et dalende Prisniveau

skulde tjene til at oparbejde Banernes Balance.

Men den højtærede Minister har yderligere Uret derved, at han ikke overfor Finansudvalget har kunnet fastholde sit Krav om Tilslutning til Dækningen for Takstnedsættelserne, men fuldstændig har maattet frafalde dette Krav. Det radikale Venstre, for hvem Balance i Statshusholdningen aldrig har været noget Dogme, har vel givet Tilslutning til Takstnedsættelserne — her har jo deres Agitation sejret —, men de har ikke givet og staa fuldstændig frit overfor at give Tilslutning til det Tryk, som Ministeren agter at udøve paa Tjenestemændene. Hvor langt det konservative Parti, hvis ene Medlem i Finansudvalget, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, har taget Forbehold overfor Takstnedsættelserne, overhovedet vil følge Regeringen i dens Nedsættelsesplan, ved vel endnu ingen, vel heller ikke den højtærede Minister, og om han vil faa Tilslutning her paa Rigsdagen til sine Planer om at ændre Tjenestetidsreglerne — og en saadan Tilslutning maa den højtærede Minister dog vist søge, efter at de nuværende Tjenestetidsregler oprindeligt er godkendt af Finansudvalget og senere kun er ændret efter en enstemmig Sparekommissionsindstilling, hvor Tilslutning ogsaa forelaa fra Organisationernes Repræsentanter —, ved man altsaa heller ikke endnu noget om. Ministeren har derfor ingen Sikkerhed for, at Takstnedsættelsen overhovedet vil blive dækket.

Kun een Ting er sikker: den højtærede Minister har ved denne Takstnedsættelse bragt Banerne ned paa et Takstniveau, som efter alt at dømme vil bringe Banerne vedvarende Underskud. Det er altsaa ikke længere, som forudsat af Rigsdagen i 1925, saglige Takster, forretningsmæssige Takster, men det er politiske Takster, der nu er indført, og Forrentningsprincippet er opgivet, afgaaet ved Døden. Vort Parti har ønsket at konstatere dette. Rigsdagen har altsaa ikke kunnet holde sammen om, hvad den i 1925 i Tilslutning til en Kommission, der talte Repræsentanter for Rigsdag og Regering, for Amter og Kommuner, enstemmigt fastslog som Statsvirksomhedernes økonomiske Princip. Det første Vindpust, der kom, har blæst det hele om. Jernbanelaksterne er paa ny blevet politisk Kastebold, og Befolkningen betaler gennem Skatterne, hvad Banernes Underskud koster.

Men hvad vælter ikke sammen med dette Princip? Kan man herefter i Længden modstaa Krav om, at Statsbanerne ogsaa skal dække Privatbanernes Underskud?